

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

An Earl Like You

Caroline Linden

Copyright © 2018 P.F. Belsley

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un conte ca tine

Caroline Linden

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDEN, CAROLINE

Un conte ca tine / Caroline Linden

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4024-6

I. Fuiorea, Doina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLINE LINDEN

Un conte ca tine

Traducere din limba engleză

Doina Fuiorea

LITERA®
2019

Capitolul 1

Greenwich, 1819

Elizabeth Cross crescuse ca stăpână a casei.

Mama ei murise când ea avea trei ani, la nașterea fratelui pe care Eliza și-l dorise din toată inima. La o săptămână după ce murise Susannah Cross, o urmasă și micul băiat, căruia Eliza îi spusese Flopsy. Când crescuse, aflase că numele lui adevărat fusese Frederick, după bunicul ei, dar în clipa în care îi plângea pe Flopsy și pe mama, își dăduse a doua jucărie preferată ca să fie îngropată cu cei doi. Iar de atunci, rămăseseră doar Eliza și tatăl ei.

Tatăl ei era un bărbat foarte ocupat, dar Eliza era centrul lumii lui. Voia ca ea să se bucure de tot ce era mai bun și era hotărât s-o învețe lucruri importante, pe care le-ar fi deprins de la mama ei.

– Trebuie să fii o adevărată lady, ca mama ta, insista el, chiar dacă doamna Cross fusese doar fiică de baronet și, prin urmare, nu fusese o lady prin naștere.

Copil fiind, Eliza fusese mereu îngrijorată că eșua, dar, când întreba nerăbdătoare dacă începea să fie o lady, tatăl ei îi răspundea că se descurca de minune, iar el trebuia să-i găsească pe cineva care să o învețe ceea ce avea nevoie să știe.

Eliza încercase din răputeri să învețe, mai întâi de la guvernantă, apoi de la profesoarele ei de la Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Upton și, în cele din urmă, de la doamna de companie angajată să o ajute la debutul în societate. Când împlinise 19 ani, era încrezătoare că putea să se descurce de minune cu orice ducesă când venea vorba de servitul ceaiului, aranjarea florilor, planificarea unui meniu sau alegerea celei mai stilate rochii.

Dar era la fel de convinsă că avea să fie întotdeauna considerată o parvenită de înalta societate din Londra, pe care tatăl ei era atât de hotărât să o impresioneze. Edward Cross își obținuse averea considerabilă din afaceri cu cânepă, fier și plumb, de care marina britanică

avea nevoie disperată în timpul războaielor. Nu conta cât de elegant era îmbrăcată sau cât de frumos dansa, fiindcă nimic nu putea să steargă vreodată faptul că zestrea ei provenea din comerț. Ea era o moștenitoare – și chiar una bogată –, dar nici pe departe o lady.

Ca să atragă o hoardă de pretendenți aristocrați, de tipul celor care puteau să o ridice la statutul social pe care îl râvnea tatăl ei, o fată avea nevoie de trei lucruri: frumusețe, legături cu înalta societate și bani. Eliza știa că nu era frumoasă și că nu avea legături nobile. Și, într-adevăr, se gândea că, dacă putea avea doar unul dintre acele trei lucruri, cu siguranță banii erau cei mai buni. Chiar dacă nu avea să se mărite niciodată și nu participa la nici un singur bal de societate, ea tot avea un cămin sigur, ce să mănânce și mijloacele necesare ca să se ocupe de câinele ei.

Pentru ea, câinele era mai important decât casa sau mâncarea. Willy era pui când îl găsisese venind spre casa ei de la țară. Era doar o minge de blăniță ciufulită, alb cu negru, care se ascundea sub o tufă de forșiția, dar care ieșise imediat când Eliza îngenunchease și întinse mâna. Se arcurse în mâna ei când ea îl mângâiase pe cap. Atunci inima i se topise de iubire. Îl dusese acasă în brațe, gândindu-se la tot felul de nume mărețe pentru el.

Tatăl ei nu fusese prea bucuros să vadă cățelul.

– O corcitură, spusesese el când Eliza i-l arătă.

– Este un pui, replicase ea. Și e atât de dulce!

Codița fluturase pe lângă ea ca o bătaie a inimii. Se ghemuise în scobitura brațelor ei de parcă ar fi fost acasă. Eliza îl sărutase pe cap și zâmbise.

Tatăl ei mormăise:

– Și dacă vine cineva să-l caute?

– Nu vine nimeni. El mă aștepta pe mine.

Fără să aștepte răspunsul lui, ea ieșise afară și, până în momentul când se servise cina, cățelul fusese spălat, hrănit și i se asigurase un coș de dormit pompos în camera Elizei. Existau dezavantaje când erai singur la părinți, dar și avantaje, în sensul că Eliza putea avea tot ce își dorea. De atunci, nimeni nu mai spusesese că trebuia să scape Willy.

Iar Eliza se simțea foarte mulțumită de viața ei. Tatăl ei era un bărbat neobosit, mereu plecat fie cu afaceri, fie pentru treburi bărbătești. Încă era un bărbat destul de tânăr, în formă și sănătos, iar Eliza bănuia că avea o amantă, o văduvă care locuia în Portland Place

din Londra. Dar lucrul acesta îi permitea să fie liberă să facă ce voia. La fiecare două săptămâni, mergea în Londra la cumpărături și să ia ceaiul cu cele mai dragi prietene ale ei, Lady Georgiana Lucas și Sophie Campbell, pe care le cunoscuse pe vremea când erau la școala doamnei Upton. Făcea plimbări lungi cu Willy și mergea la biblioteca din Greenwich. Ajuta la biserică, făcea vizite enoriașilor cu prietena ei Belinda Reeve, soția vicarului, și putea petrece fericită nenumărate ore umblând de colo-colo prin grădina ei.

Singura mahnire era faptul că rămânea nemăritată, fără vreun pretendent la orizont. În timp ce ajunsesă să accepte în sine ea că avea să ajungă precum una dintre acele doamne bătrâne bogate care aveau o haită de câini, dar sperând că urma să fie destul de excentrică, tatăl ei nu era nici pe departe atât de împăcat cu perspectiva aceea.

– Credeam că doar doamnele măritate au cățeluși, îi spusese el la micul dejun.

– Serios?

Willy stătea întins cuminte la picioarele ei. Era un câine care se comporta frumos atât timp cât exista șansa să mănânce ceva gustos. Elizei îi plăcea să-l recompenseze pentru bună purtare. Îi strecură pe furie o bucată de șuncă.

– Nu m-a întrebat dacă sunt măritată înainte de a-mi sări în brațe și de a veni cu mine acasă, așa că mă îndoiesc că ar fi adevărat.

– O lady ar trebui să danseze cu gentlemenii, nu să-i dea unui câine micul ei dejun.

Eliza își dădu ochii peste cap și îi mai întinse lui Willy o bucată de șuncă.

– Încă o dovadă că nu sunt o lady.

– Dar ai putea fi. Ar trebui să fii. Bărbatul se încruntă în timp ce mesteca, de parcă se concentra furios asupra rezolvării unei probleme. Dacă tu...

– Papa! Ea puse jos ceașca și îl privi cu asprime. Încetează!

El mormăi ceva, dar abandonă subiectul. Willy, plin de energie de la șunca primită, sări din nou și începu să se învârtă pe sub masă.

– Am crezut că ne-am înțeles ca mica fiară să stea în grădină.

– Plouă.

Eliza arătă spre coșul din colț. Urechile lui Willy se coborâră, iar cățelul îi aruncă o privire tragic de tristă. Ea arătă din nou spre coș și, în cele din urmă, Willy scoase un oftat și se furișă spre coșul lui.

Își așază capul pe margine și continuă să o supravegheze cu ochi caprui atenți.

– Căinilor nu le pasă de o ploaie neînsemnată. S-ar duce chiar acum afară dacă i-aș arunca o bucățică de rinichi dincolo de ușă.

Papa înțepă cu furculița o bucată de carne și își arcui sprâncenele. Urechile lui Willy se ridicară.

– *Papa!* Eliza se încruntă. Nu-l tachina!

– Nu îl tachinez. Chiar i-aș arunca-o.

Bărbatul mănca bucata de rinichi și lăsă jos furculița.

Eliza îi aruncă o privire aspră și schimbă subiectul.

– Sophie m-a rugat să iau ceaiul cu ea și cu Georgiana poimăine, spuse ea. Lua periodic ceaiul cu prietenele ei, dar întotdeauna îi amintea tatălui de asta. Iar doamna Reeve ne-a anunțat că îi pare rău că ea și domnul Reeve nu mai pot lua cina cu noi mâine.

– Vești bune pe ambele fronturi, spuse bărbatul încântat.

– Doamna Reeve este drăguță. Eliza observă că ceașca tatălui ei era aproape goală și îi mai turnă cafea, adăugând un strop de frișcă, așa cum îi plăcea lui. Dacă ai putea pur și simplu să faci o donație către biserică, domnul Reeve ar înceta să mai ceară.

Domnul Reeve era vicar și nu avea maniere atât de delicate ca soția lui.

– O să-i dau bani când predica lui o să țină mai puțin de o oră.

– Nu cred că ar fi prea încântat de asta.

– O biserică nu are nevoie de candelabre de aur și altare de marmură. O să vedem noi cine este mai hotărât ca lucrurile să iasă cum vrea el. Edward Cross goli a doua ceașcă de cafea. Mă întâlnesc cu Southbridge și Grenville azi. O să întârzii.

– Să nu pierzi prea mult, răspuse ea.

Eliza știa că Sir David Southbridge și Robert Grenville nu erau doar parteneri de afaceri, ci și de jocuri de noroc. Nu pariau niciodată unul împotriva celuilalt, dar toți trei erau niște competitori nemiloși în afaceri și la cărți. Când *papa* ajungea acasă după noapți petrecute până târziu cu ei, de obicei după ce băuse prea mult, îi povestea cum Grenville paria mii de lire la mesele de joc sau despre nervii de oțel ai lui Southbridge, care își risca acțiunile companiei de comerț pe un cal.

– Să pierd! Tatăl ei o privi ofensat. Nu o să accept să mă comande o fată care slugărește cu trup și suflet o corcitură zdrențăroasă.

– Acum, *papa*, protestă ea, să știi că arăți mult mai puțin zdrențăros de când l-ai lăsat pe Jackson să-ți tundă părul.

– Din imprudență, bombăni el. De ce mi-a dat bunul Dumnezeu o fată isteată? Sunt sigur că nu știi.

Ea îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Cine altcineva te-ar suporta așa cum o fac eu?

El miji ochii.

– Tu ar trebui să suporti un soț.

– Nu cred că asta ar merge bine, răspuse ea. Nu aș putea suporta pe nici unul dintre idioți sau vânătorii de averi care au venit în vizită.

El făcu o grimasă, în timp ce trase scaunul și se ridică în picioare.

– Nu e nevoie să te măriți cu un bărbat inteligent! Ai destulă mințe pentru amândoi.

– Și chiar o avere mai mult decât suficientă. Știu. Eliza își încrucișă brațele și afișă o expresie visătoare. Cu siguranță, există pe lumea asta vreun viconte sau un baronet chipeș și cu titlu, dar suficient de bătut în cap și falit care să-și dorească să mă aibă.

Un zâmbet arcui buzele bărbatului.

– Nu m-am referit la asta. Când ea strâmbă din nas, el râse. Te iubesc, Lilibeth, spuse el, alintând-o ca în copilărie, în timp ce o sărută pe creștet.

– Și eu te iubesc, chiar dacă abia aștepți să scapi de mine.

Deși ea o spuse cu un zâmbet afectuos, *papa* pufni.

– Să scap de tine! De parcă greșesc când îmi doresc ca fata mea să se așeze la casa ei. Este drept? Întrebă el spre Willy, care lătră drept răspuns. Îmi răstălmăcește cuvinte.

– Vreau doar să știi că sunt fericită, protestă ea. Chiar ca fată bătrână. Dacă nu o să întâlnesc niciodată un baronet chipeș, fermecător, bătut în cap și sărac, tot o să fiu fericită cu tine, cu Willy și cu prietenele mele.

– Presupunând că n-ar fi vreun prost, l-ai accepta?

Ea își dădu iar ochii peste cap. *Papa* era în mare formă în dimineața aceea.

– Spui că ești fericită, dar n-o să fii geloasă când prietenele tale o să fie măritate și o să aibă familiile lor? Am auzit că Lady Georgiana o să-l ducă, în sfârșit, pe Sterling la altar primăvara viitoare. Dacă n-o să mai aibă timp pentru ceaiurile și plimbările voastre prin magazine când o să aibă un copil sau doi pe genunchi?

Eliza își unse brișoa cu unt. Se gândise la asta. Georgiana era logodită cu vicontele de Sterling de doi ani. Nunta nu avusese loc pentru că fratele ei, contele de Wakefield, era un morocănos și un singuratic și se certa cu Sterling de doi ani în privința aranjamentelor de căsătorie. Sincer vorbind, se părea că Georgiana urma să rămână logodită pentru totdeauna, dar sigur nu era adevărat. În cele din urmă, avea să devină Lady Sterling, cu moștenitorul lui în brațe.

– O să fiu fericită pentru ea, răspunse la întrebarea ocolitoare a tatălui. Este îndrăgostită de Lord Sterling dintotdeauna.

– Și tu ar trebui să fii îndrăgostită! Mama ta ar spune la fel dacă ar fi aici.

– Mama n-ar vrea să mă căsătorească cu cineva doar pentru a fi măritată, replică ea. Sper că și tu la fel.

El pufni zgomotos.

– Sigur că nu. Dar vreau să nu tragi concluzii pripite. Trebuie să existe măcar un bărbat decent și cu un titlu care să fie în stare să-și dea seama ce nestemată ești.

Eliza mușcă din brișoa. Ea credea că acel bărbat închipuit trebuia să se uite foarte atent la ea ca să descopere asta. Or, nici unul dintre gentlemanii cu titlu pe care îi întâlnea nu se uita la ea de două ori. Nici un domn obișnuit nu o făcea. Dacă stătea să se gândească prea mult la asta, ar fi fost măhnită; chiar și cu o zestre mare, o garderobă elegantă și fiecare realizare pe care putea să o aibă o lady, Eliza se bucura rareori de ceva mai mult decât o privire trecătoare din partea bărbaților de orice rang. Știa că era simplă și liniștită, dar văzuse că Lady Sarah Willingham, fiica ducelui de Jarros, atrăgea câțiva potențenți chiar dacă era timidă și se uita cruciș.

– Poate că o să-și dea seama cineva într-o bună zi, spuse ea, alegând să-și împace tatăl.

El încuviință din cap cu satisfacție.

– Cineva o să-și dea seama. Singura întrebare este dacă o să accepte și câinele.

– Dacă nu-l acceptă pe Willy, nu o să-l accept eu, replică ea imediat. Nu o să vorbesc niciodată cu cineva care nu-l place pe Willy.

– A naibii corcitură! mormăi bărbatul.

Dar Eliza văzu bucata de șuncă de mărimea unui șiling pe care el o furase din tavă și i-o aruncase câinelui. Willy o prinse din zbor și o înghiți dintr-odată. Dând din coadă, lătra în semn de mulțumire.

Papa ieșea deja pe ușă, punându-și mantia în timp ce traversa coridorul fără să se uite înapoi.

Eliza își privi cu reproș animalul de companie, în timp ce își termină brișoa.

– Ești groaznic de răsfățat.

Willy zburdă de fericire.

– Pentru asta, poți să pleci singur în grădină. Ea se ridică de la masă. James, vrei să-l lași să iasă?

– Da, domnișoară.

Lacheul făcu un pas înainte și arătă spre Willy, ale cărui urechi se lăsară în jos când își dădu seama că Eliza nu venea. Ea schiță o mișcare prin care îl îndemna să plece, iar câinele îl urmă pe James.

Se întreba când avea să accepte tatăl ei că ea nu era genul de fată la ușa căreia să se înghesuie gentlemanii. În ochii lui, ea era minunată, dar Eliza știa că era singurul care o vedea așa. Fetele simple reușeau în societate, dar prin virtutea de a fi pline de viață și istețe. Ea avea tendința de a deveni tăcută și șovăitoare în prezența străinilor eleganți, iar orice urmă de inteligență se risipea dacă unul dintre ei chiar vorbea cu ea. Fără îndoială, *papa* spera că zestrea ei enormă avea să compenseze timiditatea ei, dar Eliza prefera să fie o bătrână ciudată și cu casa plină de câini decât să se mărite cu un bărbat care își dorea numai banii ei.

Așadar, *papa* putea visa, dar ea era mult mai realistă. Poate că într-o bună zi urma să întâlnească un nobil de la țară care nu avea nevoie de o soție frumoasă, fermecătoare, ci prefera o fată tăcută, mulțumită să se joace cu câinele ei și să se ocupe de grădină. Dacă nu, avea să rămână exact așa cum era.

Capitolul 2

Hugh Deveraux avea parte de o noapte foarte bună.

Era și timpul. Norocul lui fusese destul de neconvingător în ultimele două săptămâni. Poate chiar în ultima lună. Nu pierduse o sumă importantă de bani, dar nici nu câștigase ceva. Și, în ciuda faptului că jucase fără scrupule și își păstrase capul limpede, nu fusese în stare să aibă un succes constant. Mult într-o noapte, apoi aproape la fel puțin de în următoarea noapte.

În ultimul an și jumătate, planul lui londonez funcționase destul de bine. Mulțumită norocului de la mesele de joc, fusese în stare să plătească cele mai presante datorii, să deschidă reședința de la oraș, chiar să cumpere rochii noi pentru mama și surorile lui. Din nefericire, acum avea nevoie de mai mult decât atât. Edith era destul de mare ca să-și facă debutul și îi trebuia o zestre.

Inițial, crezuse că putea să-i ofere pământul. Pusese avocații să cerceteze amănunțit fiecare cuvânt din fiecare document, iar toți îi spusese că nu putea să transfere proprietatea nici uneia dintre fete pentru căsătoria ei. Putea să obțină ipoteci suplimentare de pe urma proprietăților, dar acel lucru ducea la căi cu atât mai strâmtorate și mai disperate. Vânduse niște lucrări de artă pe care le cumpăraseră tatăl lui, dar toate lucrurile de care încerca să scape îi provocau o mare de lacrimi mamei lui, care își amintea când și cum fusese achiziționat fiecare obiect în parte și jelea nespuse pierderea fiecărei amintiri cu soțul ei. Era sentimentală și fragilă emoțional – la micul dejun îl asigură că îi înțelegea intențiile, apoi stea întinsă în pat până la cină, plângând după o pictură sau statuie dusă la casa de licitație.

Hugh înțelesese de mult timp că familia lui nu avea să-i fie de mare ajutor. Mutarea la oraș fusese dureroasă pentru contesă, nevoită să părăsească mormântul soțului și să vină în casa mohorâtă din Londra, pe care Joshua o disprețuise atât de mult. Ea acceptase explicația lui Hugh, că făcea totul pentru a-i oferi lui Edith un sezon și a-i găsi un soț, dar durerea o copleșea. Nici surorile lui nu erau mai

bine. Edith se tot agita din cauză că nu se distra cum ar fi vrut, iar Henrietta implora să primească o garderobă nouă, enervată la vederea rochiilor elegante ale lui Edith. Hugh începea să creadă că avea să fie mai ușor să se lase trimis pe o corabie.

Ceea ce ar fi însemna să renunțe, iar el refuza să facă asta. Tatăl lui îi lăsase un dezastru, dar el era hotărât să iasă din situația aceea. Până la urmă, tot ce avea nevoie era un dram de noroc.

Clubul lui preferat de jocuri devenise Vega, situat chiar în inima Londrei. Era bine păzit și nimeni nu trebuia să se teamă ca avea să fie înjunghiat în drum spre casă. Proprietarul era un bărbat dur, dar cinstit, care insista ca membrii clubului să respecte două reguli: să nu împrăștiie bârfe despre club și să-și plătească datoriile cu promptitudine.

Poate că Hugh putea strânge din dinți în privința celei de-a doua reguli, dar o aprecia pe prima din toată inima. Înainte să intre în clubul Vega, povești despre pariurile lui – adesea înfiorător de exagerate – ajunseseră la urechile mamei lui, care fusese copleșită de gândul că Hugh devenea nesăbuit și iresponsabil.

Tatăl lui murise de un an și jumătate, iar el încă nu-i spusese cât de rău o duceau.

Dacă mai avea același noroc vreo câteva nopți la rând, poate că nu mai trebuia să-i spună.

Era pe plus cu aproape 9 000 de lire. În seara aceea, nimerise la o masă cu câțiva gentlemen și negustori, bărbați cu avere mare și fără titlu. Lui Hugh îi plăcea să joace cu acel tip de oameni. Erau bucuroși să stea la masă cu un conte, iar când pierdeau în favoarea lui nici nu îndrăzneau să se eschiveze. În plus, în seara aceea erau toți în toane bune. Un bărbat tot cerea vin, iar Hugh era aproape convins că toți trei erau deja beți.

Poate că unii credeau că nu era corect să joci cu o adunătură de bețivani, dar Hugh știa că nu era așa. Nu fuseseră beți când îl invitaseră să li se alăture la masă și nu fusese el cel care comandase vinul roșu. Nici unul nu era vreun tinerel, iar din moment ce Hugh auzise că averile lor variau de la 200 000 de lire la peste o jumătate de milion, presupunea că puteau să-și permită să bea și să piardă câteva mii. De fapt, chiar contase pe asta.

Începuseră să joace. Atât timp cât câștigai o mână, nu pierdeai. Hugh nu uita asta și ieșea imediat din joc dacă mâna lui nu era promițătoare. Fusese tachinat pentru asta, dar răsese. Nu doar o dată

văzuse un tânăr – sau, la Vega, o femeie – păcălit să joace nechibzuit, doar ca să intre în panică atunci când pierdea. Dar Hugh nu se afla la Vega ca să piardă.

După un timp, jocul de cărți, chiar pentru mize mari, deveni prea banal pentru unii dintre ei.

– Ne învărtim în cerc, se plânse Robert Grenville, amestecând cărțile. Fără limită, prieteni!

– Fără limită! William Harker, fiul cel mic al vicontelui Ellery, se albi la față. Privi nervos dintr-o parte în alta, înainte să împingă scaunul în spate. Este prea mult pentru mine!

Grenville și celălalt individ, George Alderton, râseră.

– Dă-i drumul, atunci! Întoarce-te după ce mai crești puțin.

Harker avea 30 de ani. Strânse din buze, dar se ridică, își adună jetoanele și plecă. Hugh îl admiră. Un bărbat trebuia să-și cunoască limitele.

Însă pentru el teancul de jetoane din fața lui era încurajator de mare. Peste 8 800 de lire, în piese de fildeș sculptat. Putea să dubleze sau să tripleze suma în jocul fără mize cu limită. Acea era zestrea lui Edith, exact cea din fața lui.

Hugh rămase la masă.

Alderton, amețit, uită să ia o mână și fu nevoit să plătească miza, care pornise de la 1 000 de lire și crescuse repede la 3 000. Hugh îi acceptă miza – aproape 800 de lire – clipind fără griji și făcând un comentariu tendențios despre Alderton, făcându-i pe toți să izbucnească în hohote de râs. Încă un rând și apoi încă unul, când nimeni nu pierdu nimic. Miza ajunsese la 8 000 de lire, iar Hugh își aminti că trebuia să fie foarte atent. Își aranjă următorul set de cărți, cam slab, fără atuuri.

Iar atunci, se întâmplă. Chiar nu știa cum. Cărțile erau bune – cărți mari, două de culoare. Ar fi trebuit să îi asigure măcar o mână. Dar, una după alta, fiecare mână reveni celorlalți jucători. Chiar și atuul lui, regina, pierdu în fața regelui. Mâna se termină, Grenville o luase, iar Hugh nu avea nimic.

Inima îi bătu cu putere în piept. Pierduse. Pentru o clipă, camera deveni întunecată și ciudat de tăcută. Făcuse o greșală, care îl costase tot ce câștigase în seara aceea.

Alderton lovi masa cu palma.

– În sfârșit, o ratare! La naiba, credeam că n-o să-l facem vreodată să se împiedice, prieteni!

Grenville își turnă mai mult vin în pahar și îl ridică.

– Un toast pentru Hastings, spuse el cu viclenie. Și pentru banii lui, pe care o să-i luăm bucuroși.

Cumva, pe chipul lui Hugh se ivi un zâmbet. „Capul sus și mergi înainte!” El clătină din cap, în timp ce împinse toate jetoanele spre mijlocul mesei. Zestrea lui Edith, pierdută.

– Trebuia să beau mai mult vin roșu de la Alderton, spuse el ușor. A naibii luciditate mi-a pus bețe în roate!

Grenville sughiță de râs, iar Alderton împinse sticla spre el. Hugh o prinse și se forță să ia o gură. Pe limba lui, vinul avu gust de fiere. Seara era distrusă, dar Hugh avea nevoie să joace din nou cu acei bărbăți, a doua zi sau în noaptea următoare. Nimeni altcineva nu-și putea permite să piardă banii pe care el avea nevoie să-i câștige. Așadar, făcu o plecăciune și își luă rămas-bun, încă având sticla în mână.

La naiba! La naiba cu toți! Voia să arunce sticla aceea blestemată pe fereastră. Unde greșise? Rătăci prin club, în timp ce revăzu în minte ultima levată dezastruoasă, încercând să vadă unde greșise, dar nu se mai putea face nimic. Altcineva ținuse cartea care îl învinsese. La naiba!

Scoase un oftat, fiind atent să nu afișeze vreun semn al tumultului din interiorul lui. Singurul lucru de care avusese nevoie era să mai câștige o dată. Dacă ar fi pierdut Grenville care fi avut regina în loc de rege, în acel moment, în buzunarul lui Hugh ar fi fost peste 13 000 de lire, mai mult decât suficient pentru zestrea lui Edith. În schimb, jetoanele lui abia dacă valorau 1 200, cu doar 200 mai mult decât avusese la începutul nopții și infinit mai puțin decât avea nevoie.

– O pierdere însemnată, spuse o voce din spatele lui.

Hugh își dădu seama că rămăsese în pragul ușii salonului principal. Se întoarse ca să nu blocheze accesul.

– Îmi cer scuze, domnule.

– Este în regulă. Celălalt bărbat nu trecu pragul. Se opri acolo unde era, privindu-l pe Hugh cu o expresie de simpatie interesată. Grenville este un ticălos viclean.

– Chiar așa? Hugh reuși să schițeze un zâmbet. Foarte impresionant cum reușește să fie viclean și complet amețit în același timp.

– Aici îi este viclenia – nu bea atât de mult pe cât pare. Individul făcu semn cu capul spre sticla pe care Hugh încă o ținea strâns în mână. Ai vrea să bei un pahar?